

MAŠNI NAMENI župnij PZD/ od 23.februarja do 1.marca 2020

SEDMA NEDELJA MED LETOM 23.februar	8.00	Č – † starši PONGRAC
	8.00	ŠT – † IVAN GRILC – obl.
	9.30	ŠP – † OTO ČEGOVIK ter KLJUKOVE starše in MILKO VRHOVNIK
	9.30	Križ – † ANICA TERNEK – 13.obl.
	9.30	D – † prošt MATIJA MUNDA
	11.00	L – † ŠTEFAN NOVAK, starši, bratje in sestra OTO
	11.00	O – † DUŠAN KURMANŠEK- obl. in JOŽICA RAZGORŠEK
Ponedeljek 24. februar <i>Matija, ap.</i>	16.00	DSČ – † FRANC GRNJAK
	18.30	D – † MARIJA KLANČNIK Sestanek Karitas ob 16.30 v Dravogradu
Torek 25.februar <i>Pustni torek</i>	17.00	Ema – PO NAMENU
	18.00	Č – V ZAHVALO
	18.30	D – † MARIJA POBERŽNIK in URBAN – r
Sreda 26. februar PEPELNICA Strogi post	16.00	Pri vseh mašah pepeljenje
	17.00	L – † ALOJZ SAJEVEC
	18.00	ŠT – † CECILIJA NAGLIČ –obl. in IVAN ter BOJAN – r
	18.30	Č – PO NAMENU D – † MATKO KAVTIČNIK
Četrtek 27.februar	18.00	Č – † MAKS KOTNIK – 1.obl. in SOR.
	18.30	D – † MARIJA MEDVED – 38.obl. in GUMPOTVI
Petek 28.februar	18.00	Č – PO NAMENU
	18.30	D – † FRIDERIK PREGNAV in MARIJA ter JOŽE in MARIJA SKUTNIK - r
Sobota 29. februar	18.00	Č – PO NAMENU
	18.30	D – večerna nedeljska maša: † TOMAŽ BRUMNIK – 36.obl. in STOSLOVI
PRVA POSTNA NEDELJA 1.marec	8.00	Č – † TEREZIJA ŠTELČER – 10.obl. in DRAGO – 5.obl.
	8.00	ŠT – † FELOVI in RUDI KOJZEK - r
	9.30	ŠP – † VRHOVNIK VIKTOR in MILKA – obl.
	9.30	Križ – † ALOJZIJA KOGELNIK – 26.obl.
	9.30	D – † VIKTOR LAZNIK in LAZNIKOVI
	11.00	L – † PAVLA PŠENIČNIK
	11.00	O – † JOŽE OŠLOVNIK in umrli pri LUČU

DUHOVNA MISEL:

Jezus nam najprej pravi: Pogledite Očeta! Naš Oče je Bog: On daje soncu, da vzhaja nad hudobnimi in dobrimi; on daje, da dežuje nad pravičnimi in krivičnimi.

Naš Oče zjutraj ne reče soncu: Danes sveti nad temi in onimi; nad drugimi ne, pusti jih v senci! On pravi: Sveti nad vsemi! Njegova ljubezen velja vsem, njegova ljubezen je dar za vse, za dobre in hudobne...

Dalje nam Jezus pravi: Molite, molite za svoje sovražnike!... Molim za svoje sovražnike? Molim za tiste, ko so zlonamerni do mene?

Sveti Duh, Duh božje ljubezni, vžgi tudi v nas ogenj svoje ljubezni - tudi ljubezni do sovražnikov - ki edina premaguje nasprotja in sovraštva med ljudmi ter tako spreminja obličje sveta.

Papež Francišek

Številka 8 23.februar 2020

Pastirsko pismo slovenskih škofov za postni čas 2020

**II.del
Domoljubje**

Sedma nedelja med letom (A), 23. februarja 2020

Prejšnjo nedeljo smo vam želeli položiti na srce odgovornost za celotno stanje v širši skupnosti našega naroda in države. V današnjem evangeliju pa Jezus zahteva, da iz svoje ljubezni in dobrohotnosti ne izključujemo nikogar, celo sovražnikov ne. To nas spet opozarja, kako pogubno je vsako izključevanje drugih, ker niso »naši«. Država uničuje sebe, če nekatere državljane izključuje iz sodelovanja za skupno dobro.

Z izrazom »skupno dobro« mislimo na vse ugodne pogoje, ki jih potrebujemo, da razvijamo sposobnosti ter postajamo vedno bolj srečni in izpopolnjeni ljudje. Skupno dobro ne pomeni, da nam država »na krožniku« prinaša čim več ugodnosti. To bi ne bilo »dobro«. Država nam samo pomaga, da si lažje pomagamo sami; da postanemo ustvarjalni, iznajdljivi in delavni, kajti k naši

sreči sodi tudi to, da smo lahko sami svoje sreče kovač. Skupno dobro zato ni samo materialni »standard«, ampak tudi kakovost naših odnosov, pravična pravna ureditev in varnost, vzgoja novih rodov, ki nam zagotavljajo prihodnost, ter duhovna omika, vera in kreposti, ki osmišljajo naše življenje. Za to skupno dobro smo odgovorni. Odgovornost za skupno dobro je del našega domoljubja. Z izrazom domoljubje označujemo dejavno ljubezen do domovine. To ni samo čustvena navezanost na našo preteklost in njena izročila. Sicer je lepo, če radi prepevamo narodne pesmi, obiskujemo lepote naše dežele in se ponosno trkamo na prsi zaradi vsega, s čimer se kot državljani Slovenije lahko pohvalimo. A to še zdaleč ni dovolj, saj domoljubje zahteva veliko več. Najprej moramo zavrniti očitek nacionalizma. O nacionalizmu lahko govorimo le, če kdo ošabno in podcenjevalno prezira pripadnike drugih narodov, česar pa domoljuben človek ne dela. Še manj smemo blatiti domoljubje kot fašizem. Pravico imamo, da terjamo spoštovanje zase in za svoj narod, in dolžnost, da to, kar pričakujemo, da drugi storijo nam, storimo tudi mi drugim (prim. Mt 7,12). Domoljubna čustva so častna, in kdor ne spoštuje sebe in svojega naroda, tudi drugih ne bo znal prav spoštovati. Domoljubje ni nič drugega kakor povsem upravičena in potrebna narodna zavest, ko vemo, kdo smo, od kod prihajamo in kaj moramo tudi v prihodnosti biti in ostati. Zrel človek se veseli svojega življenja, je ponosen in vzravnani, sebe sprejema in pričakuje, da ga sprejemajo in spoštujejo drugi. K tej spoštovanja vredni vrednoti spada tudi njegova vera. Enako velja za njegovo

pripadnost narodu in državi, katere državljan je. Ne samo da to pričakovanje nikakor ni pretirano, ampak je celo nujno potrebno, da v zdravi narodni samozavesti in ponosu vzgajamo tudi mlade rodove.

Posebno pa se domoljubje nanaša na lastno kulturo. Z besedo »kultura« ne mislimo samo na umetniško ustvarjalnost, ampak na vse duhovne značilnosti, zaradi katerih smo to, kar smo, in so torej bistvene za našo identiteto. Gre samo za to, ali bomo ohranili identiteto, ki nam je bila položena v zibelko, ali pa se bomo prelevili v nekaj drugega, pravzaprav v ponaredek nekoga drugega. Kultura se začne z materinščino, ki zato zasluži naše spoštovanje in skrbno rabo. Nadalje sodi k temu vse, kar je bilo značilno in dragoceno za naše prednike in kar so požrtvovalno zgradili, gojili in negovali. Za večino naših prednikov je k temu spadala tudi katoliška vera s svojimi praznovanji, bogoslužjem in številnimi cerkvami, ne nazadnje pa tudi naša lepa narava, na katero smo upravičeno ponosni.

Ko je papež sv. Janez Pavel II. leta 1980 v Parizu obiskal sedež Organizacije združenih narodov za kulturo UNESCO, je močno poudaril pomen narodne kulture. S ponosom je pokazal na zgled svojih poljskih rojakov, ko je članom skupščine rekel: »Sem sin naroda, ki je v zgodovini zelo veliko prestal. Njegovi sosedje so ga večkrat obsodili na smrt, pa je kljub temu preživel in ostal zvest sebi. Ohranil je svojo identiteto in je kljub tujim delitvam in zasedbam ohranil svojo narodno suverenost. Pri tem se ni opiral na izvore fizične moči, ampak samo na svojo kulturo.

Narod ima pravico do osnove svoje kulture in njene prihodnosti, torej ni odmev kakega »nacionalizma«, temveč gre vedno za trdno prvino človeškega izkustva. Če bi bil ta poljski papež Slovenec, bi lahko izrekel iste besede, saj se moramo tudi mi za svoj obstoj zahvaliti svoji kulturi. Domoljubje nam torej narekuje odgovornost za kulturno identiteto, kar je toliko lažje, odkar imamo svojo suvereno državo.

Pravo domoljubje je nujno potrebno za naš obstoj. Obstali bomo, če bomo še naprej spoštovali in uresničevali vse tiste vrednote, ki so jih spoštovali naši predniki, in s tem najbolj prepričljivo dokazali, da to ohranja narod pri življenju.

Najprej gre za življenje v resnici in pristnosti, v zvestobi obči človeški naravi, ki določa, da smo eni moški in drugi ženske, zato na različnosti in zakonski zvezi oblikujemo zdravo in rodovitno družinsko življenje, ljubezen do otrok brez razvajanja in budno skrb za njihovo dobro vzgojo. Starši se ne morejo odreči odgovornosti zanj. Jamči jim jo celo ustava. Sveti staršev po šolah obstajajo prav zato, da lahko spremljajo, kako šola vzgaja njihove otroke, saj oni ostajajo prvi vzgojitelji in imajo pravico, da šola spoštuje njihovo vzgojo v veri in morali. To lahko včasih zahteva nekaj poguma in odločnosti, a v tem življenju ne gre nobena stvar zlahka. Tudi tukaj lahko rečemo: »Korajža velja!«

Za prihodnost krščanske kulture med nami so izjemnega pomena katoliške šole od vrtca do visokih šol. Zato se krščansko domoljubje kaže tudi v tem, koliko smo jih pripravljene podpirati in skrbeti za njihov razvoj. Naša prihodnost je usodno povezana z zdravim in naravnim družinskim življenjem. Mnogi danes družino omalovažujejo. Cerkev jo ponosno brani kot Božjo ustanovo in od svojih vernikov pričakuje, da bodo skleпали zakonske zveze in na njih gradili trdne družine. Podobno velja za spoštovanje

človeškega življenja od naravnega spočetja do naravne smrti.

Vse to nam narekuje naša vera v Boga, ki je Oče svojega od mrtvih vstalega Sina in je zato »Bog živih in ne mrtvih« (Lk 20,38). Zato je zvestoba naši veri tako pomembna.

Pomagala nam bo, da ohranimo svoje osebno in narodno dostojanstvo. Želimo, da jo v postnem času, ki je pred nami, še poglobite in utrdite ter se tako pripravite na vesele in srečne velikonočne praznike.

Vaši škofje

POSTNE SPODBUDE 2020

Postni čas nas spominja na Jezusov 40dnevni post v puščavi preden je bil krščen in preden je pričel javno delovati. Spominja nas tudi na 40 let hoje Izraelcev iz sužnosti v Obljubljeno deželo.

Tudi mi se v postnem času odpravljamo na pot ko bomo pogosto začutili da ni vse tako kot bi si želeli.

Naj ta čas pomeni da se odrečemo kaki slabi navadi ali razvadi. Naj bo letošnja postna akcija ali ena od vrst posta ki ga lahko živimo letos v naših župnijah, izogibanje slabim besedam.

Sv. Pavel je priporočal:

»Nobena umazana beseda naj ne pride iz vaših ust, marveč le dobra, da bi bila ob potrebi v izgrajevanje, da bi podelila milost tistim, ki poslušajo« (Ef 4,29).

Napišite te Pavlove besede na list in ga obesite na vidno mesto v svojih prostorih ga vzemite za svoj postni program: **VZDRŽAL SE BOM SLABIH BESED.**

Vedite — to bo zelo blagoslovljen postni čas.

Slabe besede niso le kletvice; so tudi ostre, negativne besede, ki izpostavljajo šibko stran brata ali sestre, to so kritične in sarkastične besede. V življenju družine ali skupnosti imajo te besede moč da se posamezniki zaprejo vase, odnosi se ohladijo, ustvarja se zagrenjenost in nejevolja. Te besede dobesedno »ubijajo«, prinašajo smrt. Sv. Jakob je rekel da je jezik poln smrtonosnega strupa; z njim lahko Boga blagoslovljamo ali pa preklinjamo, brata dvignemo ali pa ubijemo. Ena sama beseda lahko bolj zaboli kot udarec s pestjo.

Namesto jeze, kritiziranja in obsojanja letos raje blagoslovljajmo svoje bližnje, zanje molimo in jih razveseljamo z dobrimi deli.

Lahko pa se seveda pridružite postni akciji Karitas. Več imate na zgibankah, ki jih vzemite.

PEPELNICA

je simboličen začetek postnega časa. Pridite k pepeljenju, ki je bogoslužni simbolični začetek posta. Prosimo, da se ne bi le sami trudili z vajami, ampak bi dovolili, da nas v spokornosti prenavlja Sveti Duh. Na pepelnico je tudi strogi post, ne samo zdržek od mesnih jedi. Ko se boste postavili v vrsto za pepeljenje, vzemite s seboj košček razbite posode (zadaj v škatli ali prinesite od doma), po pepeljenju stopite naprej in postavite košček na pripravljeni križ. Dajmo Bogu na voljo našo razbitost in kar sami ne moremo več popraviti.

OZNAHILA:

◆ **Še vedno potrebujemo 5 molitvenih botrov za Dravograd.** Zato še prosimo za prijave. Srečanje birmancev in molitvenih botrov bon a 2.postno nedeljo. V Šentjanžu prosimo za 10 molitvenih botrov.

◆ V postu ste molitveni botri povabljeni vsak ponedeljek in četrtek ob 18.00 k ogledu in spoznavanju veroučnih filmov v pripravi na birmo naših birmancev. Zelo zanimivo spoznavanje veroučne snovi. Ogled v veroučni učilnici.

◆ Zaradi počitnic v tem tednu ni verouka.

◆ Postna postava – enaka kakor pretekla leta.

- *Dve dekleti se sprehajata po gozdu. Sredi steze sedi debela krastača in zakvaka:*
»Poljubi me, sem začaran milijonar.« *Ena od deklet se skloni, pobere krastačo in jo spravi v torbico. Prijateljica jo začudeno vpraša:*
»Ja zakaj pa krastači nisi dala poljuba?«
»Ah veš, milijonarjev je veliko. Krastača, ki govori, je pa redkost.«

Glasiło izdaja PZD, odgovarja Igor Glasenčnik-žpk mod. e-naslov: igor.g@rkc.